

здійснювати вплив на формування рівня ефективної діяльності персоналу компанії, який здатний гідно конкурувати та не допускати кризових умов у компанії.

Література:

1. Балабанова Л.В. *Стратегічне управління персоналом підприємства: навч. посіб./Л.В.Балабанова, О.В. Стельмашенко.* – К.:Знання, 2011.–229 с.

2. *Ринок праці-2018. ТОП-20 професій, яких гостро потребує Україна [Електронний ресурс] // Економіка та фінанси. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://glavcom.ua/economics/finances/rinok-praci-2018-top-20-profesiy-yakih-gostro-potrebuje-ukrajina-517151.html>.*

Усик К.В.

Науковий керівник: старший викладач Дума О.І.

ПРОБЛЕМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

На сучасному етапі суспільного розвитку основними завданнями державного управління у сфері інтелектуальної власності є реалізація результатів інтелектуальної діяльності у масовому виробництві, а також в різних сферах діяльності; гармонізація системи відносин між провідними суб'єктами сфери інтелектуальної власності (державою, бізнесом) в інтересах розвитку національної інноваційної економіки. Державна політика в галузі інтелектуальної власності полягає у вдосконаленні наявних можливостей, створенні механізмів їх реалізації в систему конкретних заходів по підвищенню конкурентоспроможності вітчизняного виробництва, повноцінного імпортозаміщення, а також пріоритетних напрямів розвитку вітчизняної економіки [2].

Захист інтелектуальної власності – це сукупність заходів, спрямованих на встановлення і визнання прав інтелектуальної власності у разі їх порушення, оспорювання чи невизнання[4]. Державне регулювання у сфері інтелектуальної власності необхідно для розвитку, використання винахідницьких досягнень, для залучення інвестицій, розвитку та збереження національного потенціалу в сфері інтелектуальної власності. Крім того, ефективно державне регулювання у сфері інтелектуальної власності сприяє стабілізації економічного становища, із-за чого зарубіжні та вітчизняні інвестори отримують впевненість у надійному захисті своїх прав [3].

Слід зазначити, що основні принципи загальнодержавного регулювання інтелектуальної власності визначаються Конституцією України, Кодексами України, а також спеціальними законами України. На даному

етапі в Україні виділяють три варіанти державного регулювання інтелектуальної власності, серед них: – регулювання взаємовідносин з фізичними особами, які створюють і використовують об'єкти права інтелектуальної власності; – регулювання відносин з організаціями, які розробляють або використовують об'єкти права інтелектуальної власності; – регулювання результатів творчої діяльності [1]. В Україні існує дві форми захисту прав інтелектуальної власності: юрисдикційна форма і неюрисдикційна форма. Наприклад, це може бути відмова в здійсненні певних дій, передбачених укладеним договором про передачу майнових прав інтелектуальної власності, відмова від виконання недійсного договору. Обрані засоби самозахисту не повинні бути забороненими законодавством та не повинні суперечити моральним засадам суспільства. В свою чергу юридичні форми захисту застосовують такі порядки захисту: загальний (судовий) та спеціальний (адміністративний). У судах здійснюється загальний порядок захисту, а спеціальний порядок захисту прав – у органах державного управління, в Антимонопольному комітеті України, в органах державної митної служби України [2].

Узагальнюючи, можна констатувати, що сьогодні в Україні вже сформована законодавча й організаційна системи державних органів, які прямо або опосередковано забезпечують захист прав у сфері інтелектуальної власності. Актуальними проблемами серед них є такі: – необхідність розгляду системи інтелектуальної власності як окремої сфери діяльності, що потребує впорядкування організаційних і економічних відносин; – недостатньо налагоджені механізми судового та позасудового захисту прав інтелектуальної власності; – потреба в реалізації низки заходів з комерціалізації та розвитку ринкової інфраструктури та поживленню ринку інтелектуальної власності; – недосконала нормативно-правова база інтелектуальної власності; – недостатня кількість фахівців з питань інтелектуальної власності та недостатнє поширення знань, рівня культури і освіти в зазначеній сфері; – необхідність здійснення міжнародної політики з метою підвищення міжнародного іміджу нашої держави та її впливу на міжнародні процеси у сфері інтелектуальної власності [3].

Враховуючи вищевказане, актуальним є вирішення певних проблем у сфері державного регулювання інтелектуальної власності. Удосконалення законодавства у сфері інтелектуальної власності, усунення певних прогалин у праві сприятиме попередженню правопорушень в цілому, зміцнить економічну сферу впливу при міжнародному співробітництві і дозволить державі впевнено розвиватися у сфері інноваційної діяльності.

Література:

1. Батаева И. С., Шнидман Н. А. Актуальные проблемы управления интеллектуальной собственностью в России // Молодой ученый. — 2015. — №14. — С. 222-226.

2. Греков І. П. *Захист інтелектуальної власності як основа конкурентоздатності національної економіки* / І. П. Греков // *Управління правами інтелектуальної власності : матеріали науково-практичної конференції, 21 квітня 2011 р. / відп. за вип. А. М. Куліш. – Суми : СумДУ, 2011. – С. 31–33.*

3. *Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/content/-constitution.html>.*

Б. Ханик

Науковий керівник – к.е.н., доц. О.Л. Перхач

ОСНОВНІ ПРОТИРІЧЧЯ ЕКОЛОГООРІЄНТОВАНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

Основні протиріччя екологоорієнтованого розвитку підприємств в Україні поділяють на внутрішні та зовнішні. Внутрішніми протиріччями вважаються протиріччя на рівні корпоративного управління, а зовнішні протиріччя обумовлені змінами у системі соціально-економічних відносин під впливом принципів сталого розвитку.

Агентську проблему, протиріччя між тактичними та стратегічними цілями діяльності, протиріччя в оцінках вартості відносять до протиріччя корпоративного управління [3, с. 26].

Агентська проблема в корпоративному управлінні є протиріччям інтересів менеджерів і постачальників капіталу, що виникає через відсутність прагнення менеджерів до максимізації доходів на інвестовані кошти. Згідно з теоретичними передумовами, менеджери, які володіють обмеженою раціональністю, прагнуть до збільшення власного добробуту за рахунок інвесторів [2, с. 267].

Агентська проблема плавно перетікає у протиріччя між тактичними та стратегічними цілями. Менеджеру, як правило, властивий короткостроковий горизонт, власнику ж необхідний довгостроковий. Менеджери можуть бути зацікавлені в зростанні масштабів, які дають їм зростання персональних повноважень. Натомість, власнику потрібно не просто зростання масштабів, а зростання вартості бізнесу. Отже, власники орієнтуються на стратегічне, довгострокове управління, а менеджери на одержання короткострокових фінансово-економічних результатів діяльності підприємства [4, с. 122].

Крім цього, актуальною на сьогодні є проблема в оцінках вартості суб'єкта господарювання, що полягає у наявності відмінностей в оцінюванні вартості самим підприємством та оцінюванням його іншими економічними суб'єктами, зокрема інвесторами, кредиторами. Причиною такої різниці в оцінках виступає в основному асиметрія інформації